

Pariisi on yhteiskunnallisessa järjestyksessä vastine sille, mitä Vesuvius on maantieteellisessä. Uhkaava, vaarallinen jättiläinen, aina aktiivinen vallankumouksen pesäke. Ja kuten Vesuviuksen rinteistä tuli niitä peittävien laavakerrosten ansiosta paratiisimaisia hedelmätarhoja, samoin kukoistavat vallankumousten laavassa taide, iloinen elämä tai muoti toisin kuin missään muualla. – Walter Benjamin: *Das Passagen-Werk* [C 1,6]

”Metropoli merkitsee väelle samaa kuin tehdas merkitsi työväenluokalle”. -Toni Negri

Globaali metropoli on nykykapitalismin keskeisten konfliktien tila, mutta se ei ole kapitalismin keskus. Globaalilla kapitalismilla ei enää ole keskusta, vaan metropoli sisältää sekä keskuksen että periferian, sekä ytimet että marginaalit. Metropolissa koko elämän kaupunkimuoto yritetään ”laittaa työhön”.

Siksi metropoli ei ole erityisten paikkojen tai kortteleiden sarja vaan vaellusten tila, siinä itse tila on dynaamista, itse tila on tuotantoväline, tuote, taisteluiden väline ja taisteluiden kohde.

Metropolien tila rakentuu konflikteista, voimien törmäyksistä ja purkautumisista. Se ei koskaan ole pääoman tuote, eikä pelkästään palkkatyön ja pääoman välisen yksirintamaisen voimasuhteen tulos. Metropolin tila on konfliktien valtameri, koska sitä käytetään aina lukuisilla, pääoman arvonlisäyksen logiikkaa pakenevilla tavoilla. Walter Benjamin viittaa eräissä *Passagen-Werkin* fragmenteissa tilan *proletaariseen käyttöön*: urbaani proletaarinen väkijoukko käyttää ”katua olohuoneenaan”, ei kunnioita yksityisen ja julkisen välistä modernia jakoa vaan ottaa haltuun niin yksityisen kuin julkisen tilan, tekee niistä molemmista yhteistä, vapaasti käytettävää¹. Asemilla hengailevat maahanmuuttajanuoret ovat epäilemättä näitä pyhää yksityistä tilaa ”profanoivia” uusia barbaareita. Jack/Judith Halberstam kirjoittaa *queer-tiloista*, tilan epänormatiivisista käytöistä: ”reivaajat, club kids, HIV-positiiviset reppureissaajat, seksityöläiset, kodittomat, huumekauppiaat ja työttömät [...] elävät aikoina, kun toiset nukkuvat ja (fyysisissä, metafysisissä tai taloudellisissa) tiloissa, jotka muut ovat hylänneet”². Väärennettyjä Louis Vuitton-laukkuja kaupustelevat senegalilaiset ja kaupungin kalleimmilla keskustaneliöillä kerjäävät itäeurooppalaiset romanit käyttävät hyväkseen metropolien heterogeniaa, kaappaavat huomio-tilaa keskustoista, nukkuvat kaupunkien katvealueilla ja rikkovat sen avulla globaalin talouden hierarkista järjestämistä, esimerkiksi vääristävät Schengenin vapaan liikkuvuuden alueen omiin tarkoituksiinsa.

¹ W. Benjamin: *Gesammelte Schriften, Band V. Das Passagen-Werk*, Suhrkamp, Frankfurt am Main, 1971, fragmentit M3a4, M3a5.

² J. Halberstam: *In a Queer Time & Place. Transgender Bodies, Subcultural Lives*. New York University Press, New York, 2005, s. 10.

Tilan haltuunotto ja itsenäisten tilojen luominen tarkoittaa samalla ajan vapauttamista pääoman arvonlisäyksen logiikasta. Metropoliin elämänmuodot rakentavat ajallisuuksia, jotka eivät ole pääoman laajennetun uusintamisen ja kasaamisen aikaa, elämän tuottavan järjestämisen aikaa vaan jotain sellaista, jota Halberstam kutsuu queer-ajaksi: ”outoja ajallisuuksia, mielikuvituksellisia elämän aikatauluja ja omalaatuisia taloudellisia käytäntöjä”³. Siinä elämä ei järjesty *curriculum vitaena*: syntymästä koulutuksen kautta työhön ja avioliittoon, eläkkeelle ja kuolemaan. Ajan määrittäminen omalla tavalla merkitsee myös itsenäistä arvonlisäystä (itsevalorisaatiota) ja siten pääoman logiikan horjuttamista.

Nämä jokapäiväiset kamppailut epäilemättä vaikuttavat marginaalisilta perinteisten sosialistien mielestä, sillä ne eivät sijoitu ”oikean työn” eli palkkatyön ja työpaikkojen sisään. Kuitenkin juuri ne ovat äärimmäisen keskeisiä tapoja horjuttaa pääoman ylivaltaa yhteiskunnassa. Kuten erityisesti feministiset ja postkolonialistiset liikkeet ovat osoittaneet, kapitalismin tarkastelu *vain pääoman ja palkkatyön välisenä suhteena merkitsee sen tarkastelemista pääoman näkökulmasta*⁴. Pääoma ei ole vain taloudellinen vaan myös poliittinen ja semioottinen suhde. Siinä keskeistä on *subjektiivisuuksien tuotanto*: elämän tuottaminen epäitsenäisenä, pääomalle alistettuna työvoimana. Koko kapitalismin kehityksen ajan lisäarvon tuotanto on kuitenkin perustunut yhtä lailla muihin alistetun työn muotoihin kuin muodollisesti vapaaseen palkkatyöhön: naisten ilmaiseen kotityöhön, orjatyöhön ja niin edelleen. Kapitalismin kehitys ei ole johtanut ”vapaan palkkatyön” universaaliin leviämiseen eikä kaikkien työläisten aseman muuttumiseen yhtäläiseksi vaan päinvastoin, kapitalismin kehitys on merkinnyt erojen ja hierarkioiden tuottamista kaikkialle. Siksi orjuus ja rasismi, naisten alistaminen ja heteroseksuaalinen hegemonia eivät moderneissa kapitalistisissa yhteiskunnissa ole jäänteitä jostakin vanhasta, arkaaisesta yhteiskuntamuodosta. Niitä voidaan ymmärtää ainoastaan, mikäli niitä tarkastellaan poliittisesti, siis vastauksina pääoman ylivaltaa vastaan hyökänneisiin työläisten kamppailuihin.

Työn ja elämän kapitalistisen järjestämisen vastaiset kamppailut ovat läpi modernin kapitalismin historian toimineet aina myös tehtaan ulkopuolisessa yhteiskunnan tilassa. Työläisten itsenäinen subjektiivisuus on syntynyt työväentaloilla, kapakoissa ja yökerhoissa, ompeluseuroissa, yleisissä vessoissa, katukeittiöissä ja kaikkialla metropoliin kaduilla. Työstä vapautumiseksi on kaikenlaisten proletaarien täytynyt kamppailla elämän itsenäisistä edellytyksistä: asumisesta ja vuokrista, ruuan hinnoista, seksuaalisuuden ja lisääntymisen vapaudesta, liikkumisen mahdollisuuksista ja niin edelleen.

Näiden kamppailujen keskeisyys on vain voimistunut nyt, kun kapitalismi on fordismin kriisin jälkeen ryhtynyt käyttämään tuotantovoimana suoraan itse metropoliin elämänmuotoja. Kun koko yhteiskunnallinen elämä laitetaan työhön, työtä ei enää voida organisoida tehtaan suljetussa tilassa. Työn tila on

³ Halberstam emt. s. 1.

⁴ Ks. Gyan Prakash: ”Postcolonial Criticism and Indian Historiography”, *Social Text* XXX, sekä Silvia Federici: *Revolution at Ground Zero. Housework, Reproduction and Feminist Struggle*, PM Press, Brooklyn/Oakland, 2012.

metropolin avoin, epämääräinen tila. Siksi *jokapäiväistä elämää koskevat kamppailut ovat nyt luokkataistelun ytimessä ja osoittavat uutta luokan poliittista kokoonpanoa*. Biokapitalismin metropoleissa pääomaa vastaan asettuvat kamppailut eivät enää voi olla eivätkä ole irrallisia jokapäiväisistä elämän uusintamisen kysymyksistä.

Halvempia asuntoja ja asuntovelkojen anteeksiantoa, tilaa toisenlaisille ruokakunnille, ilmaista joukkoliikennettä, parempia ja vapaampia kulttuuri- ja terveystalouksia tai kunnollista koulutusta vaativat ja *itse rakentavat* liikkeet ovat aikamme työväenliikkeitä. Ne haluavat ja luovat parempaa elämää joka päivä, tässä ja nyt, ei tuonpuoleisessa tulevaisuudessa, seuraavan nelivuotiskauden aikana. Juuri näiden kamppailujen kautta voidaan rakentaa yhteistä, joka liittyy toisiinsa eri prekaarit työläiset ja purkaa luokkasolidarisuutta hajottavat tekijät.

Erityisesti asumisen uudelleenjärjestäminen on metropolien prekariaatille täysin keskeinen kysymys, sillä omistusasumista suosiva ja siten lainanottoon pakottava asuntopolitiikka on varsinkin 1970-luvulta lähtien toiminut keskeisenä keinona asettaa eri työläisryhmien edut toisiaan vastaan: omistajien on oltava huolestuneita korkotasosta ja siten finanssimarkkinoiden kehityksestä. Sosiaalimenojen tai palkkojen nousu voi varsinkin monetaristisen rahapolitiikan alaisuudessa johtaa korkotason nousuun ja finanssimarkkinoiden epävakauteen, joka uhkaa nostaa asuntolainan korkoa ja laskea asuntojen tai eläkesäästöjen reaaliarvoa. Niiden, joilla on yksityinen eläkevakuutus tai oma asunto, "kannattaa" vastustaa palkankorotuksia ja tulonsiirtoja. Reagan ja Thatcher perustivat uusliberaalin yhteiskuntasopimuksensa juuri tälle: luopukaa palkkojen noususta, luopukaa palveluista ja sosiaaliturvasta, saatte tilalle omaisuutta, osakkeita..

Vuonna 2013 olemme nähneet laajoja konflikteja itse kaupunkitilan luonteesta ja erilaisista käyttötavoista syntyvän nousussa, kiivaasti kehittyvissä metropoleissa. Ei siis vain kriisin runtelemilla alueilla vaan kaikkein voimakkaimman talouskasvun keskuksissa. Istanbulissa Erdoganin yritys tuhota kaupungin keskeinen yhteisen kanssakäymisen tila ja rakentaa sen päälle militaristista estetiikkaa mukaileva kauppakeskus tuotti koko Turkin laajuisen kapinaliikkeen, joka on uhannut itse poliittisen järjestelmän perustaa. São Paulossa ja Rio de Janeirossa on syntynyt valtavia mielenosoituksia julkisen liikenteen heikentämistä, ja samalla kaupunkitilan yksityistämistä ja poliisiväkivaltaa vastaan. Rousseffin edistyksellisenä pidetty, vasemmistolais-valtiollinen "kehitysuskoinen" hallitus on vuosia häätänyt asukkaita rahakkaampien investointien tieltä olympialaisten ja jalkapallon MM-kisojen lähestyessä, ja rakentaessaan stadioneja ajanut julkisen liikenteen surkeaan tilaan. Poliisit murhaavat ja ryöstävät edelleen faveloiden asukkaita hallituksen puuttumatta asiaan. Nyt yhteiskunnalliset liikkeet ovat kuitenkin osoittaneet, että valtiollisen politiikan ja alistetun työn "kehittämisen" aika on ohi. Joukkoliikenne, asuminen, koulutus- ja terveystalouksien palvelut ovat niitä metropolien

infrastruktuureita, joiden tuottamisen ja jakamisen tapa on keskeistä työvoiman vapauden kannalta⁵. Ne ovat nykyajan keskeisiä ”työehtoja”.

Juuri nämä itse kaupunkitilaa ja metropolissa elämisen mahdollisuuksia, eivät tehtaita ja työtä koskevat kamppailut kykenevät nykyään *synnyttämään poliittisen ulottuvuuden, siis laajenevat koskemaan koko yhteiskunnallista järjestystä ja sisällyttävät heterogeenisiä subjektiivisuuksia*, tuottaen ennakoimattomia kohtaamisia ja ratkaisevia subjektiivisia katkoksia.

Juuri niissä näyttää nousevan esiin uusi työvoiman poliittinen hahmo, *luokka itseään varten*.

Kuten myös Madridin ja Barcelonan viime vuosien kamppailut ovat osoittaneet, metropolia toisella tavoin, itsenäisesti ja demokraattisesti tuottavat liikkeet ovat samalla niitä, jotka kaikkein olennaisimmin horjuttavat olemassa olevien poliittisten järjestelmien perustaa. Yhteisen tuottaminen tuo näkyviin vanhan julkis-yksityisen alueen kyvyttömyyden tuottaa kaupunkilaisten elämän kannalta välttämättömiä palveluita. Uusien instituutioiden rakentaminen (konstituutio) ja vanhojen horjuttaminen (destituutio) kietoutuvat yhdeksi prosessiksi. Samalla näemme nousevan esiin vaatimuksia uusista metropolien elämänmuotojen haluja vastaavista oikeuden muodoista: jos liikkeet vaativat ”oikeutta kaupunkiin”, kyse on oikeudesta *tuottaa* kaupunkia, käyttää vapaasti ja yhteisesti kaupunkitilan tuotantovälineitä (joihin esimerkiksi joukkoliikenne kuuluu)⁶; ei vain modernista jaon alueelle kuuluvasta oikeudesta, siis oikeudesta saada osansa kapitalismin ja valtion tuottamasta, elottomasta kaupungista.

Emmekö nyt kuitenkin hylkää koko työväenliikkeen ja marxismien perinnön? Marxismin ja sosialismin perintö joutaakin mennä. Elämää ja uusintamista, toisin elämistä koskevien kamppailujen ratkaiseva merkitys on kuitenkin teema, joka löytyy myös Marxilta.

Niissä harvoissa Grundrissen kappaleissa, joissa Marx kirjoittaa suoraan pääomaa vastaan asettuvista kamppailuista, hän korostaa juuri työvoiman itsenäisen uusintamisen merkitystä⁷. Marxin mukaan ”nykyaikainen

⁵ Ks. Alexandro Mendes: ”A atualidade de uma democracia do comum”, *Revista Global Brasil*, <http://www.revistaglobalbrasil.com.br/?p=1513>, sekä ”Mobilização reflète nova composição técnica do trabalho imaterial das metrópoles. Entrevista especial com Giuseppe Cocco”, *IHU On-Line*, <http://www.ihu.unisinos.br/entrevistas/521331-mobilizacao-reflete-nova-composicao-tecnica-do-trabalho-imaterial-das-metropoles-entrevista-especial-com-giuseppe-cocco>

⁶ Slogan ”oikeus kaupunkiin” tulee tietenkin Henri Lefebvreltä, mutta Lefebvren muotoilu tästä oikeudesta ei nähdäkseni kata nykyistä globaalien metropolien työväenliikkeiden vaatimusta, sillä Lefebvrelle kyse oli vain oikeudesta elää ”tiivissä”, monipuolisessa urbaanissa ympäristössä, jota modernistinen kaupunkisuunnittelu uhkasi.

⁷ Ks. K. Marx: *Vuosien 1857-58 taloudelliset käsikirjoitukset (”Grundrisse”)*, I osa, Edistys, Moskova, 1986, luku ”Pääomatutkimuksen jäsentely. Pääoma ja nykyaikainen maanomistus. Siirtyminen maanomistuksesta palkkatyöhön. Markkinat”.

maanomistus” on pääoman olemassaolon välttämätön ehto, koska työläinen joutuu työskentelemään pääoman alaisuudessa vain silloin, kun hän ei enää voi itsenäisesti uusintaa työvoimaansa. Pääomasuhteen olemassaolo edellyttää maan yksityistämistä, joka tekee mahdolliseksi sen ”vapaan hyväksikäytön”. Siksi ”pääoma palaa siis maankorkoa luodessaan takaisin palkkatyön tuottamiseen yleisenä luovana perustanaan”.

Kun työläiset asettuvat kamppailemaan pääoman ylivaltaa vastaan, näissä kamppailuissa ensimmäiseksi ”palkkatyö kieltää maanomistuksen ja sen välityksellä pääoman”. Tässä Marxin mukaan on juuri ”kysymys sellaisesta palkkatyöstä, joka pyrkii asettamaan itsensä itsenäiseksi”. Jokapäiväistä elämää ja uusintamista, ruumiin käyttöä koskevat kamppailut ovat myös suoraan uusien lisäarvon imemisen ja tuotannon säätelämisen muotojen taustalla⁸.

Kamppailuja työvoiman itsenäisestä uusintamisesta käydään nykyisin ennen kaikkea globaalien metropolien tilassa, sillä metropolit sisällyttävät taloudellisesti ja poliittisesti eräänlaisena rihmastona itseensä nykyisin myös maaseudun, koko maapallon tilan. Metropolit ei olekaan selkeästi rajattu, erityinen paikka kuten perinteinen kaupunki, sillä nykyisin kaupungin ja maaseudun rajat ovat pitkälti hävinneet. Samaan aikaan, kun kaupunkien keskeisyydestä puhutaan kaikkialla, kukaan ei enää tiedä, mikä kaupunki on, miten sen voisi rajata ja määrittää. Koko maapallo urbanisoituu.

Millaisia tiloja nämä globaalit finanssikapitalismin metropolit sitten ovat?

Ennen kaikkea metropoli on uusien yhteiskunnallisten liikkeiden, vastarinnan ja paon muotojen myötä rakentunut tila. Tuotannon virrat, joita pääoma haltuunottaa, ovat työvoiman itsenäisen liikkeen virtoja, ja niiden tila on työvoiman singulariteetti-spiraalien ja niistä muodostuvien pyörteiden tila. Pääoma siirtyy metropoliin, investoi sinne ja ottaa sitä haltuun ainoastaan vastauksena elävän työn pakoon ja kamppailuihin.

Kuten vallankumouksellinen työväenliike on aina tiennyt, pääoman on aina juostava työläisten ja heidän rikkautensa perässä. *”Pomo tarvitsee sinua, sinä et tarvitse pomoa!”*

Siirtymän tehtaasta ulos metropoliin hahmottivat ensimmäisenä ne, jotka loivat tämän siirtymän omissa taisteluissaan: Hans-Jürgen Krahl ja Länsi-Saksan urbaanit sissisoturit, Pariisin situationistit, Yhdysvaltain länsirannikon feministit, Italian suurten teollisuuskaupunkien operaistit, jotka vähitellen ymmärsivät, että tehtaasta pakenemiseksi on luotava tilaa vapaalle elämälle

⁸ Christian Marazzi korostaa, että nykyinen finanssikriisi syntyy pitkälti sen tuloksena, että amerikkalaiset ja eteläeurooppalaiset kotitaloudet reaali-palkkojen heikentymisestä huolimatta *kieltäytyvät tinkimästä elintasostaan* ja kun heille matalan korkotason ansiosta tarjoutuu mahdollisuus kuluttaa velaksi, he tekevät sen, ajaen lopulta pankit (vaikka tietenkin samalla ennen kaikkea itsensä) ahdinkoon. Kenties siksi jopa työtön, joka ostaa pikavipillä iPhonea, ilmaisee uuden työväen itsenäisyyden halua paremmin kuin ne kaatuvien tehtaiden työläiset, jotka takertuvat kynsin hampain kahleisiinsa ja heiluttelevat solidaarisuuden lippuja ”työpaikkojen pelastamiseksi”.

tehtaan ulkopuolella. Siksi jos metropoli halutaan määritellä, sen määritelmä voi olla ainoastaan geneettinen: metropoli syntyy fordistista tuotannon sääntelyn ja organisoimisen muotoa sekä fordistista kaupunkimuotoa vastaan kohdistuneiden kamppailujen ja niitä vastaan luotujen hallinnan tekniikoiden kohtaamisesta⁹.

Metropoli on siten puoli-itsenäisen tietotyön, erojen ilmaisemisen ja globaalin siirtolaisuuden tila, sekä samalla kaikkien näiden uusien elämänmuotojen alistamisen tila.

Globaalin kitka. - Metropolin läpäisevät erilaiset vyöhykkeet, jotka eivät ole vierekkäisiä tai rinnakkaisia vaan myös päällekkäisiä ja toisensa läpäiseviä. Se, mitä kutsumme globaaliksi metropoliksi, sisältää sekä ”luovia kaupunkeja” että ”logistisia kaupunkeja”, sekä huippuosajien liberaalien urbaanien elämänmuotojen kaappaamista että väkivaltaisesti riistetyn halpatyön vyöhykkeitä.

Metropoli on työhön laitettun yhteiskunnallisen yhteistyön tila. Se ei siten ole tehdas eikä tehdaskaupunki, joka sijaitsee tietyn valtion alueella, valtion rakentaman rautatien tai keskeisen vesireitin varrella. Metropoli on olennaisesti kansallisvaltioiden tuolla puolen, se on globaalin työvoiman ja globaalin kapitalismin tila, ei teiden vaan tietoverkkojen ja globaalien logististen, ihmisten ja tavaroiden liikettä ohjaavien virtapiirien ympärille rakentunut kaupunki. Metropoli on globaalin tilallisuuden tapahtumista.

Metropolissa globaali syntyy tai tuotetaan.

Saskia Sassenin ja muiden sosiologien keskeinen teesi on, että globaali ei ole ”tilaton” tai paikaton, kuten erilaiset uusliberaalit teknoutopiat ovat väittäneet vaan sillä on oma deterritorialisoitunut tilallisuutensa, joka ei palaudu kansallisvaltioon ja sen alueeseen vaikka tapahtuukin osin kansallisvaltioiden rakenteiden ja instituutioiden sekä niissä syntyneiden ”valmiuksien” kautta¹⁰. Kaupungilla on kuitenkin myös omia, tyypillisesti urbaaneja ”valmiuksia”. Globaalien taloudellisten ja semioottisten virtojen organisointi edellyttää hyvin tiivistä ihmisten välistä kanssakäymistä tiettyjen metropolien keskustoissa: erikoistuneita lakipalveluita, markkinointipalveluita, tietopalveluita ja niin edelleen. Globaalin metropolin tila on kuitenkin toisenlaista kuin kansallinen territoriaalisuus. Anna Lowenhaupt Tsingin mukaan globaali tuotetaan jatkuvassa erilaisten paikallisten ja maailmanlaajuisten voimien ”hankauksessa”¹¹. Sitä ei siis ole olemassa itsestään vaan se syntyy aina jossakin

⁹ Näistä liikkeistä fordismin kriisin aiheuttajina ja uusien tuotannon ja riiston muotojen taustana antaa hyvän kuvauksen Emmanuel Rodriguez: *El gobierno imposible. Trabajo y fronteras en las metropolis de la abundancia*, Traficantes de Sueños, Madrid, 2003, luku 1, ”Movimientos sociales y capitalismo (1968-2000).

¹⁰ S. Sassen: *Territory, Authority, Rights*, Princeton UP, 2006.

¹¹ A. L. Tsing: *Friction. An Ethnography of Global Connection*, Princeton UP, 2004, ja A.L. Tsing: ”The Global Situation”, teoksessa J.X. Inda & R. Rosaldo (eds.): *The Anthropology of Globalization. A reader*, Blackwell, London, 2002, s. 453-486.

tilassa, globaalin ”virrat” tarvitsevat ”kanavia”, jotka luodaan kytkemällä yhteen paikallisuuksia.

Globaali on siis tila, mutta tämä tila ei ole kansallisvaltion rajattu tila eikä se enää ole tehtaan suljettu tila.

Kauttaaltaan urbanisoituvassa maailmassa metropoli ei tietenkään ole selkeästi rajattu fyysinen objekti. Sen sijaan metropolin urbaani on ”konkreettinen abstraktio, jossa kapitalismin ristiriitaiset sosiospatiaaliset suhteet yhtä aikaa sekä territorialisoidaan (kiinnitetään konkreettisiin konteksteihin ja siten fragmentoidaan että yleistetään (laajennetaan yli tietyn paikan, alueen ja skaalan ja siten universalisoidaan”¹². Metropoli on samanaikaisen keskittymisen ja hajautumisen, urbaanin kanssakäymisen ja digitaalisten virtojen globaalistumisen *prosessi*.

Metropoli voidaan siis määritellä vain sitä tuottavien kamppailujen ja liikkeiden kautta.

Metropolien ”luokkataistelut”, siis taistelut elämän vapaasta uusintamisesta, eivät siksi koskaan tähtää tuonpuoleiseen tulevaisuuteen vaan niiden ainoa tavoite on elämän parantaminen tässä ja nyt. ”Ihmisten elämästä on tultava joka päivä parempaa”, kuten vaativat Montevideon Tupamaros, kenties maailman ensimmäiset kaupunkisissit. Ja koska elämme metropoleissa, elämää parannetaan metropolin tilassa, kamppailemalla metropolissa elämisen materiaalisista ja eksistentiaalisista edellytyksistä. Globaaleissa metropoleissa kaikki ”aikamme poliittiset kysymykset” saavat konkreettisen kamppailun muodon. Ympäristökriisi, sukupuolittuneiden suhteiden ja yhteiselämän muotojen järjestäminen, tuotannon päämäärien asettaminen uudelleen, asumisen ja liikkumisen muodot, semioottisen toiminnan logiikat ja päämäärät muuttuvat ideologisista ja moraalisisista kysymyksistä ruumiillisiksi, kun niitä tarkastellaan metropolin tilan organisoinnin kautta. Vain rakentamalla tiiviimpää ja elävämpää kaupunkia, luomalla uudenlaisia, kollektiivisia asumisen ja liikkumisen muotoja, arvonlisäyksen logiikkaa pakenevia työn ja elämän tiloja voidaan luoda sellaisia materiaalisia alustoja, joilla kaikkia kapitalistisen alistamisen muotoja vastaan voidaan kamppailla voimakkaammin, yhdessä eikä eristettyinä moraalisisina subjekteina.

Metropolien yhteiskunnallisten liikkeiden keskeisiä vaatimuksia ovat perustulo, ilmaiset urbaanit palvelut ja tila elämiseen kuten halutaan, vapaa liikkuvuus.

(EV)

¹² N. Brenner: ”Theses on Urbanization”, *Public Culture* 25:1, Winter 2013, s. 95.